

IRODALMI-KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

I. ÉVFOLYAM 1. SZÁM
2011. JÚNIUS

ÁRA 200 Ft

BEKÖSZÖNTŐ

Kedves Olvasó!

Vannak megkérdőjelezhetetlen állítások. Ezek egyike az, hogy a klasszikus költők zseniéi nem mindig remekművek.

A mi irodalmi klubunk alkotói (még) nem tartoznak a klasszikusok közé, de bizony állíthatom, hogy műveik vannak olyan zseniálisak és kimagaslók, sőt esetenként jobbak, mint a nagyok első tudatos próbálkozásai.

Nevezhetjük őket második élvonalbeli szerzőknek akár, a tehetségükhöz nem fér kétség. Ha pedig más (műkedvelő) irodalmi kiadványok íróival, költőivel hasonlítjuk össze őket (Kláriss, Rímkovácsok, Napkút, Holnap Magazin, stb.), semmi szégyenkeznivalójuk nincs.

Megkockáztatom: a profikkal is fel tudnák venni a versenyt, ha nagyobb teret kapnának. Többkötetes szerzőket is találunk köztük, de leginkább (lehetőség hiányában) füzetekbe vagy papírlapokra írnak, szemérmesen rejtőzködnek néha, akiknek öröm, kikapcsolódás, talán elhivatottság az alkotás, de nem mindig kapnak elég biztatást, megerősítést. Pedig megérdemelnék.

Ezért indítjuk újtára ezt az irodalmi lapot, hogy megmutassuk: városunknak ilyen színfoltja is van.

Annyiféle művész helyet kap (méltán és jogosan): festők, fotósok, keramikusok, kézművesek...

Miért épp a szó művészetének ne lenne létjogosultsága?

Kik is ezek az alkotók? A kétkezi munkástól kezdve a diplomásig mindenféle foglalkozást megtalálhatunk sorainkban.

A művek szintén ezerarcúak, történelmi korokon átívelők. Gazdag élettapasztalat és érzélemvilág, a kifejezés- és látásmód sokfélesége, a költői képek és eszközök bravúros használata nemcsak istenáldotta tehetségről, de mesterségbeli tudásról is árulkodik.

Miért az Érdi IRKA címet választottuk?

Mert az érdi **I**rodalomkedvelő**K** Alkotásai olvashatók benne.

A Múzsza képét pedig egy tehetséges fiatal, Mezőfi Virág tervezte. Ő se profi (még).

Kedves Olvasó!

Meg fogsz lepődni, milyen kincseink vannak!

Daróci Lajosné
főszerkesztő

„A költő s amelyben élt,
korszaka,
mindig is gyanakodva szimatolta egymást;
a költő a penge élét,
s a korszak az elme mélyét:
mit rejteget.”

Csuka Zoltán: A költő és korszaka

KOVÁCS D. GÁBOR**SZABÓ IMRE****Természet Anya**

Ember emlékezete óta létezel,
 Karod ölelésében nő fel sok milliárd ember.
 Vajon valaki megemlékezik rólad e szent napon,
 Mikor anyák gondoskodásának köszöntése száll az aj-
 kakon?

Magamba nézek, s hosszasan merengek,
 Mivé lennének nélküled, mi, kicsiny kis emberek?
 Gondos anyja vagy szívünknek, lelkünknek,
 Te vagy, ki éltető melegét adja testünknek.

Éltető malasztnak mázsás súlyát hordozod szívedben,
 Mert nem tudtunk hozzád felnőni, mi, hűtlen gyer-
 mekek.
 Elhagyunk téged nap mint nap, csalárd módon hazu-
 dunk neked,
 Te mégis mindig mindent megbocsátasz nekünk.

Szükségét nem várod karjaid ölének,
 Mert önzetlenül adsz tested melegével.
 Megszültél bennünket, sok apró életet,
 Mikor testünk porba hull, eggyé válunk veled.

Köszöntelek téged, anyám, egy parányi kis csillag,
 Köszönöm a sok szépet s jót, mit nékem a természet
 adhat!

Visegrádi rege

Tavasznak lágy szellője, repíti fel lelkem,
 Képzetelem szárnyán, túl a fellegekbe.
 Drága Magyar Hazám szép várában állok,
 Előttem a táj, olyan, mint egy álom.

Alattam a vén Duna kanyarog délcegen,
 A szemeim legeltetem, felette hegyeken.
 Köröttem szertesztét, fák lombja simogat,
 Őseim régmúltja vissza-visszahívogat.

Egykoron e büszke vár országunk díszje volt,
 Hol Károly Róbertünk teste végleg a porba hullt.
 Hős Béla királyunk emeltette e falat,
 Mely cselszövő töröknek is majdnem a torkán akadt.

Megpihenek Visegrádnak legfelső fokán,
 Hol toronynak ablaka az égbe kiált.
 Nézz fel, magyar ember, itt ez a csoda,
 Légy hű s büszke végre, hisz tiéd ez a Haza!

Örüljetek!

„Örüljetek az Úrban mindenkor,
 Ismét mondom, örüljetek!”
 Mert nem csüggedésre hívott el Ő,
 Hát vigasságban éljetek!

A megváltó kegyelem ránk ragyog,
 Nagy szeretete átölel.
 Van hát okunk az örvendezésre:
 Az Úr itt van, nagyon közel.

Ne aggódjunk, hanem imádkozzunk,
 Hálaadással kérjük Őt.
 Vágyainkat csak Neki mondjuk el,
 Ő békességet ad s erőt.

Mert békessége mindent felülmúl,
 Ember nem értheti meg ezt!
 De megtapasztalhatja naponként:
 Őrzi az elmét és szívet.

Őrzi a gondolatainkat is,
 Hogy el ne érhesse mocsok.
 Csak nemest, tisztát, kedveset
 Hallhassanak tőlünk mások.

Urunk, így áldj meg bennünket mindig,
 S arcunkon fényed ragyogjon.
 Nyelvünkön csak dicséreted zengjen,
 Bent Isten békéje lakjon.

Várlak

Hogyha majd elmegyek
 Utolsó utamra,
 Reménységem az,
 Hogy Jézusom vár.

Én pedig ott is
 Várlak majd téged,
 Hogy együtt lehessünk
 Örvendve, Jézusnál.

KREISCHER KORNÉLIA**NAGY SÁNDOR****Nagypéntek délután**

A madáracsicsérgés is elült hirtelen.
Beborított a csend, mint puha takaró.
Fuvallat libbentett szálldosó szirmokat,
hunyt szemhéjamon, szivárványkarikákat
táncoltatott az áprilisi napsugár.
Nagypéntek délután.

Feketerigó fürdött az itatóban hosszú percekig.
Virágzó, sárga babarózsa bokromon, szikrázó fényben,
megperdültek a piros dísztojások, szellőöléstől.
Sok nyíló virág rikító ruhában szerelmes tavaszt él.
Érezni az ős harmóniát, a biztos kibontakozást!
Várja minden a reményteli termékeny nyarat!

E felfokozott, boldog élni akarásban
zavart a csend! Nem daloltak a madarak.
Míntha Krisztust most feszítették volna meg!
Elnémult minden, hirtelen jött egy borulat,
szél söpört át a kerten, rázta az ágakat.
Képzetelemben ekkor megelevenedett
az a kétezer év előtti, szomorú nap!

Mikor az álom elkerül

Áttranszformálok hozzád magam.
Ülök ágyad szélén, fogom kezéd.
Veled álmodom, és veled ébredek.
Ilyenkor torzul a való, meghal a realitás.
Áll az idő, és körénk fagy a fény,
Már soha, semmi nem vitás.

L'art pour l'art szerelem

Ébrenlétemben álomnak vélek.
Álmomban valósnak élek.
Hol vagy? Kereslek. Félek!
Remélek még?
Nem, már nem remélek.

Nyári nap

Jöjj el már
Te várva várt nyár

Süss ki napocska
Melegedet ontsad
Neked örül majd
Kicsi és nagy.

Ha kisütsz és ragyogsz
Én is boldog vagyok
A haldokló újra éled
Adj nekünk életet.

Nézd majd az emberek arcát
Mind játékos és vidám
Az a sok szép virág
Nélküled mind halott már.

Süss drága napocska
Ne hagyd hogy háborúzzanak
Imádni fogunk százezzrel.

Mi az élet?

Mi az élet?
Egy gyertyaláng,
Mely imbolyog sután,
Pislog, pislog
Magasba tör lángja:
Vége a misztikus sötétnek.

Fény lobog vidáman,
Új tüzeket fakaszt,
De egyszer elfogy ereje.
Pislákol még,
Búcsút int a múltnak,
Lobban egy utolsót
S kihuny végleg:
Testét újra sötétség lepi el!

SZABÓ AIDA (Jampa drolma)**Szólabdák**

A szavakat
 labdaként, mint a pöttyöst,
 gyönyörrel pörgetem,
 olykor nehezek,
 mégis könnyedén görgetem.
 Pattogva szökellnek,
 feldobom, elkapom...
 – törékeny kristályok –
 s velük gyermekként játszom,
 színüket látom:
 kékek, zöldek, sárgák, lilák,
 narancsok... bíborok,
 s bódítanak, mint a mélytüzű, nemes borok.
 Ahogy a prizmán a fény törik,
 szivárványuk fellege felröpít,
 illatuk, dallamuk mámorít,
 de a szívem csendre... óv s int.
 Mint minden, ők is csalókák, bohók,
 pillangók, illanók.
 Röpke az éltük,
 mégis a létük, a mérgük,
 nyomuk, mit hagynak,
 édesek vagy égetnek,
 formálódva lelkembe tapadnak,
 s végül velem együtt enyésznek el, csendesen.

Este van...

... nap gondja, évek pora...
 bokrosodik lelkedben.
 Szemed előtt e-mailek sorakoznak,
 egy ősztinck homlokodban.
 Ajkadról mosoly suhan,
 elrebben egy rakoncátlan sóhaj.
 Hagyd, hogy szeretetem
 búdat, messze fújja!

KÓSA MÁRTA**Mellettem elférsz**

Mellettem elférsz
 lélektakarómon
 jut tenyéryi hely

 áldott átkozott
 tegnapok helyett
 bensőd parányi
 rezdülésére csendesen
 figyelj

 figyelj
 s halld meg
 e távoli sóhajt
 melletttem lélekben
 örökre elférsz
 sorsod magammal
 viszem sivár
 vagy kanyargós
 lázas utakon

 melletttem
 bennem
 velem
 súlyod
 itt billeg
 hol erre
 hol arra
 a szívemen

 melletttem mindvégig
 elférsz
 szoros pórázon tartom
 lázadó hitem
 lehetek nélküled árva
 de nem lehetek
 lélektelen.

„A nemes mindig az erényre gondol, a kis ember pedig a földre.
 A nemes mindig a törvényekre gondol, a kis ember pedig a kegyekre.”

Kung Fu-Ce

GYŐRI GÁBOR

GYŐRI ZOLTÁN

Remény

Magányomban sírok, ha messze vagy;
Amikor látlak, a távolság megfagyaszt.
Érzem érzéseim túlradó habjait;
Tudom, másé vagy, amikor nem vagy itt.

Nem voltál, s nem leszel karjaimban sohasem;
Nem súgod fülembre: kívánlak, édesem.
Hiába ostromoltam várad falait;
Nem tudtam kitárni lelked kapuit.

Szégyenben kullogok, mint egy kivert eb,
Szemedbe nézni mindig nehezebb.
Látom, megőrzöd titkaid magadnak,
Tested sem adod, pedig érzed, hogy akarlak.

Hiába építettem vallomás-tornyokat,
Közönnyel leromboltad, Istenként, Babilonomat.
Nyelvem-rontva zavaros lettem,
Így bárhogy próbálom, nem értesz engem!

Mondd el, mit érzel a szavak mögött,
Segíts rajtam, kérlek! mert így hörgök.
S ha a szemembe nézel,
Érzem: gyönyörű vagy, nem adhatom még fel!

Majorné Bánáczki Julianna: Orgonarügy

Ha szeretnél...

Éljünk a múltban.
Miért? Miért? Nem lehet?
Édesem, Kedvesem, Szépem, mondd:
„Így, így nem lehet”.

Elhaló táncban, reszkető lábbal – tőlem
a világ elfordult. Így nem tehet.
Ékszerem, ANNÁM, fényem, csókolj:
mélyen, mélyen reszketek.

Kél a nap a földön,
él az arcodon a pír,
szeretve kérlek: Nevezz!
Bolond, ki utánam sír.

Mely szavak nem adatnak szájba,
mik nem kimondva, fájdalomként
ki-be járnak.
Mely mozdulatod figyeljem lesőn
Én, ki enyhítő pillantásod várván,
Szeretőd.

Érzem, ANNÁM, Te vagy, ki
fénytelen életemnek díszé; mi
üveg, színtelen a kéznek – találad,
felvettél, de félek, eldobsz,
így lelem meg halálom.

Ölelni szeretnék, ahogyan
a Holdat öleli a fény.
Szavakat suttogni, ahogy
mormog a szél, a zúgó szél.

Akarnám,
Nem. Szeretném ezt s más
Nem keresnék, Ha szeretnél...
ANNÁM.

Szerelmi zálogként...
István Annának.

DARÓCI ATTILA**Tudom- e?**

Tudom- e:
Még szeretni a hajnalt?
Az ébredő Napot,
Mit mindenki megkapott.

Tudom- e:
Még érezni a magányt?
Mit mindenki eladott!
Mélabú örömét, mely meghatott.

Tudom- e:
Még feledni a barátot?
Meghitt gondolatát,
Megértő szemét, arcát.

Tudok- e:
Szeretni még?
Ki viszonz éretten.
Nem hiszek az életben.

Egyedül

Egyedül. Mikor az éj napot kér.
Sötétbe borult mégis a nappal.
Egyedül.
Mikor már nem fedi homály szemünk,
Felgyúlnak világunk fényei,
S az éjszaka redőnye újra felgördül.
Egyedül.
Az éjjeli színdarab véget ért.

KISS GÁBOR**Pirítós helyett**

Ez is csak egy ugyanolyan reggel.
Egyedül, csendesen, minden apró lélegzettel
éled a test, a város, az aznapi tervek
életre kelnek. A közhelyek értelmet nyernek.
Csak nekem sípoló teáskanna. Kis sárga.
Megszokott mozdulatok monotonosága.
Rossz reggeli lehelet, a szemem alatt táskák,
Hogy mennyire fásult, üres lettem.
Pedig régóta itt élsz bennem.
Megléltelek.
Még nem is ismertelek,
De már akkor is szerettelek.

Szívtiprás

Látom magam, mint egy
Elhamvadt cigaretta a földön,
Kiegészve, eltaposva heverek.
Rám szegezett mosolyod
Most nekem börtön.
Minden szavadtól szenvedek.
Hogy mik vagyunk mi így ketten,
Két csalódott gyenge jellem?
Mit szánt nekünk az élet,
Csupa-csupa veszteséget?
Nem szabad, hogy így történjen,
Hogy szerelmünk véget érjen.
Ha kell pusztá kézzel,
Vagy tudatom erejével
Török utat a bánat-falon.
Legyek inkább néma virág,
Elszáradt, csendes ágakon,
Vagy halott nyúl a hideg havon.

Ilka Gábor: Az utazó

HABOS LÁSZLÓ**TEMESI ÉVA****Észrevétlenül átölel a fény**

Térdelve hallgatom a szent csendet.
Oltáron a gyertya csonkig égett,
Közben fából faragott szentek néznek,
S rövid imára hunyom le szemem.

Frissen mázolt gyóntatószék üres.
Nincs még itt a pap, ma ő nem vallat,
A keresztre szegezett is hallgat,
S egy kérdést hallgat meg süket fülem.

Keskeny ablakon lép be a fény.
Színes üvegtáblára írt szöveg
Válaszol a szívbe döfött törrel,
S észrevétlenül átölel a fény.

Az örökmécsesen pók szó hálót.
Egy órája tán, hogy térden állok,
Kinyílik szemem, s mindent látok
A keresztre szegezett világból.

Boncaszталodon fekszik lelkem

Levetek mindent felvett ruhámból,
Páncélinget, rostélyos sisakot.
Legyőztél, Uram, magamat megadom.
Hosszú lesz az éj, veled virrasztok.

Túl vagyok megint vesztes csatámon,
Belátom erőtlen s gyenge vagyok.
Elvesztett kardom a sárban hagyom,
S életem, király, kezédbe adom.

Nincs már életem, csak vérző lelkem,
Sebeit gyógyítod, bekötözöd.
A boncaszталodon fekszik lelkem,
Fényruhát adj, s reggel felöltözöm.

Egy kép alá

Oly tiszta és ártatlan
A keretbe zárt fehérség.
A színtelen festékkal
Vászonra festett tisztesség.

Negyvenötödik év

Amit Te megkívánsz, arra van szükségem.
Ha Te nem tudsz lépni, helyetted meglépek.
Ami Neked nehéz, aláállok bátran.
(Kérlek, ne vedd észre, ha megroppan a vállam!)
Hogyha Te elbotlasz, én is Veled esem.
(Egyenetlen az út, nem Te vagy ügyetlen!)
Együtt botladozva mégis könnyebb lépnünk,
egybe varázsolt már a negyvenöt évünk.

Fogjuk egymás kezét. Melyik az én kezem?
Elkísér a síríg már ez a szerelem.

Vágyakozás

Fekszik a párnán jóllakottan.
Jöttömre csak a füle moccan.
Elnézem hosszan...
Olyan nyugalmat, békét áraszt,
hogy engem, akit az élet fáraszt,
irigység tölt el egy pillanatra.
Cserélnék vele, ha szabadna.
Mindenesetre, egy másik létben,
ha ilyesmit lehetne kérnem,
- attól, kinek áll hatalmában -
kutya szeretnék lenni – nálam.

Sóhaj

Ha teher alatt nő a pálma,
én már édig érek.
És van, aki látja?

Ilka Gábor: Székfoglalók

TILINGERNÉ GERLEI ILONA

GRÓF MÁRIA

Hazatérés

Tékozló gyermekként bolyongtam
 a nagyvilágban,
 sötét éjszakában,
 megfagytam dermesztő hidegben,
 s megégtem forró napsütésben.
 Nyugtalan lelkem sebzett madárként vergődött,
 fájó szívem megperzselődött,
 göröngyös utakon bűnös kísértések vezettek,
 és a semmit is mázsás teherként cipeltem.
 A Sátán csapdáiba folyton beleestem,
 s a kiutat egyre csak kerestem.
 De az Úr hívó szavára
 lassan elindultam botladozva,
 s Ő a keskeny úton kézen fogva vezetett,
 kegyelmével gyengéden átölelt,
 szeretetével biztatott,
 reményt és megújult hitet adott.
 Azóta is óvja lépteimet,
 főnixmadárként újjászületett életemet.
 S mióta vele járok,
 én mindig, mindenhol hazatalálok.

Balatoni vihar

Álltam a parton az esti alkonyatban,
 síró szélben, zúgó viharban.
 A túlparton a hegyek ködtakaróba bújtak,
 arcomra eső harmat cseppjei hulltak.

A Balaton olyan volt, mint egy óriás háta,
 tarajos hullámok fodrozódtak rajta.
 Haragudott a Balaton, s akár egy viharos tenger,
 oly kiszámíthatatlan volt és félelmetesen gyönyörűsége.

Árva kis vadréce vergődött a hullámok fölött,
 a kecses hattyú elbújt a parti kövek között.
 Álltam a parton, és észre sem vettem,
 amikor eleredt csöndesen a könnyem.

Bár csak egy tó, s mint a távoli tenger
 nem hatalmas és nem végtelen,
 mégis a Balaton nekem
 a nagy magyar tenger.

Könyörgés Hazámért és Nemzetemért

Ó, Istenem, engedd legalább utódainknak megérni,
 Hogy e hazában ne kelljen túlélni,
 Hanem lehessen végre élni.
 Túlélni már sokat tanult e nemzet,
 S közben még hinni is elfelejtett.
 Oly sok viszály és hazugság között
 Sokszor nem is gyászolhatott halottai fölött.
 Most meg bélyeget ragasztanának ránk,
 Nem vagy pozitív gondolkodású magyarság.
 De példát sehol sem látunk, miként kell csinálni,
 Amputált testtel, megsebzett szívvel bajnokságot nyerni.
 Sokszor sokan vetettek szemet, szép hazám, földedre,
 Szerették volna eltüntetni Magyarországot örökre.
 Hosszú, viszontagságos történelmed során,
 Járt itt sok idegen, török és tatár.
 Nem kell szégyenkezned, Hazám népe,
 Te vállalkoztál sokszor a lehetetlenre.
 Tettük a dolgunk, másra nem vártunk,
 De a hosszú idő alatt nagyon elfáradtunk.
 Ó, népem, próbálj meg újra remélni, és Istenben bízni.
 Ő az egyetlen, ki gigászi küzdelmed igazán ismeri.
 Ó, Istenem, engedd, engedd megérni,
 Hogy a magyar nép újra tudjon hinni.

Majorné Bánáczki Julianna: Nárcisz

TISZAÖRSI NAGY ZOLTÁN

RINYAI LÁSZLÓ

Gyermekeinkhez!

Ósi meséink bújnak az őskor
bő bugyorában, rejtve-feledve
Hargita táján, kék Duna mentén,
nem pedig arra messze keletre.

Ósi meséink törnek a mélyből
fénytelevények dús mezejére.
Ámde a szívünk már tele giccsel,
s így ez a nagy kincs, juss belefér-e?

Ósmagyar naphit rügyfeledését
nyútt magyar táltos vádusza rázza,
s népmese fényét gyermekeinknek
újkori ősz türk bárd magyarázza:

Mind, ami szép és emberi jószág
látszik az Ég, Föld gömbkerekségen,
népdalainknak, téli regénknak
ős, örök, élő gyöngyszeme régen.

Féltik a békét, őrzik a tájat,
megsimogatnak nemzetet, népet,
kell a segítség, kell ez a gyógyír,
mely sebet köttet, s nem heget tépet.

Ósi gyökérhez lát vele minden
lelket is őrző pár magyar gyermek,
hogya megérte, mit üzen múltunk.
Késve indultok, ám hamar gyertek.

Hitrege révén oldjuk a rejtélyt,
fejtsük a múltunk! Mára töröknek
gátat emeljünk, s bús jelenünkben
megalapozzuk már a jövőnket!

Meg-megállhatsz, de...

Nyúz a sorsod, vagy egy fontos célt tűztél ki,
S hol megnő az életerőd, hol elapad,
Ne feledd a legfontosabb aranyszabályt,
Meg-megállhatsz, de feladni sosem szabad!

Csépléskor

(Cséplőmunka)

Zúg a gép, sebesen folyik a szem.
Elfáradt a polyvahordó lány, kicsit megpihen.
Testét marja a por, igen megszemjázott.

A fonott korsót szájához emeli.
A poshadt, langyos vizet mohón nyeldesi.
De hirtelen a torkán akad egy korty,

mert lábához kemény, zöld alma vágódott,
melyet a kíváncsi finoman ejtve dobott.
A lány kezében a korsó megremeg,

és már fuldokol, szeméből könny perog.
Eldobja a korsót, a földön hempereg.
Térdét összekulcsolva öt percig köhög.

Odaszalad a fiú, és röhög.
Felpattan a lány: „Ó, te átkozott!”
Lekever neki egy csillagképző pofont.

A suttyó arcát dörgöli, és még jobban röhög.
A nagy röhögéstől a gatyája lötyög.
S már a lány is nevet – majdnem végképp megfúl –,

sértett büszkeséggel, haragtól vadul
a fickó gyomrába csap, majd megrugdosva elől
szörnyen megbánja tettét, s a fickó karjába dől.

A fiú részegülten tartja a karjában.
Furcsa reszketés indul minden tagjában.
De a lány észbe kap, s durván ellöki.

A kíváncskazlat a lemenő nap derékba töri,
a kíváncsi melle táját különös érzés pörköli.

„Az ember nem arra született, hogy legyőzzék.
Az embert el lehet pusztítani, de legyőzni nem
lehet soha.”

Ernest Hemingway

Elviselem helyetted

Legyen színed az ég kékje,
a tűz parázsló pirosa,
vagy a fű harmatos zöldje.
Ne a bánat feketéje,
Az majd az enyém lesz.

Legyen barátod száz és száz,
melegséges nagy családod,
vagy bárki, bármi, ha nincs más.
Ne érezz fájdalmas magányt,
Mert azt én érzem már.

Mondd meg véleményed bátran,
ha kell, ordítsd a világra.
Csinálj azt, amit akarsz,
De sose sírj semmiért se,
Majd sírok én helyetted.

Érezz lágy simítást arcodon,
Erős baráti ölelést,
Vagy lágy szellőt homlokodon.
De kint és szenvedést sohase,
A világfájdalmat átveszem.

Vándor

Elindul milliónyi irányba,
Mindenhol meg-megállva.
Mégis minden út egy helyre megy,
Másfele menni nem lehet.

Macskaköves úton andalogva,
Emlékek könyvét bújva,
Az ész utasít: tépjed szét!
De a szív makacs, s őrzi még.

Akármerre veszi irányát,
Legyen földön-vízen át,
Csak őt látja, hallja,
Érzi, nélküle nincs tovább.

Pécz Tekla 8. b**Batthyány Általános és Sportiskola****Tavaszi eső**

Az aszály elmúlt, s az eső közeleg,
A felhőkből lehullt Isten szomorú könnye.
A madarak és állatok menedéket lelnek,
Fűben, fában, minden bokros helyen.

A virágok szomjúsága rögtön elillan,
Táncolnak boldogan, kankalin és viola.
Csillogó esőcseppek szirmaikról hullanak,
Kedves pofijukon csak a mosolygás maradt.

Vendégségbe jött a nap és szivárvány,
Ezentúl ők lepik el a tisztást.
Fűn az eső, mint égi áldás,
Gyerekek, ettől lesz szép a világ!

Herczeg Csilla 5. b**Batthyány Általános és Sportiskola****A szerető kutyacsalád****Gyurmából készítette: Horváth Gerda 2. a
Széchenyi István Általános Iskola****Tavasztündér cicával****Gyurmából készítette: Horváth Gerda 2. a
Széchenyi István Általános Iskola**

Búcsúlevél a sorsomnak

Sötétben karcolt nyűgös szavak,
Lelkemet gyilkoló holt hadak.

Szívembe maró apró betűk,
Lelkem gyalázó, sunyi tetűk.

Halálom hozó gyilkos levél,
Kis betűivel hozzám beszél.

Torz szavak az éjbe kiáltva,
Emlékeim papírra hányva.

Lelkem elöntő fekete víz,
Számat elöntő keserű íz.

Sírkőbe vésett halotti csend,
Honol itt alant s odafent.

E levél tart itt, vonz, nem enged,
Nincs más, én mennék, de nem lehet.

Ily sorsom szava, szájában tart,
Örökké kelletlen marasztalt.

Magány

Kezem reszket, egyedül vagyok,
Üres hajlékomban koplalok.
Rég az ágyon fekszem mélán,
Fájdalom: az Isten sem néz rám.

Egyedül lenni remek érzés,
Nem hallatszik idegen légzés,
Gond kútja nem lehet más, csak én,
Nem kell segíteni más lelkén.

De magányosnak lenni szörnyű,
Mikor rút szíved már töpörtyű,
Az érzések elhagyják lelked,
S te elhagyod emberséged.

Gondolatok

„Az emberek lelkének,
Gaz a nem tiszta tette!’
Még ifjú gyermekének
Így szólt apám egy este.

A társalgóban ültünk,
Ő csendben borozgatott,
Csillagokba merengtünk,
Míg Ő böszön pipázott.

Eszes volt az én apám,
Tanítatlan őstáltos,
Gondolatai hadán,
Maga sem volt világos.

Gyakran ültünk így ketten,
Átbeszélve éjszakát,
S én csendben figyeltem,
S lestem igaz szavát.

Sokszor nem is beszéltünk,
Csak ültünk ketten némán,
A világra figyeltünk,
S elmerengtünk baján.

Mikor beszéde közben
El-elszundított ritkán,
A nagy talányok csendben,
Akkor találtak énrám.

Mért hisszük mind azt híven,
Hogy sajátunk itt minden?
S azt papoljuk közben,
Hogy vagyunk lényegtelen,

Porszemek, a nagy gépben.
A helyes út nincs egyik-
Másik hamis végletben,
Hanem lelkünkben fénylik.

Nem porszemet jelentünk,
De működtető olajat.
Ha lelkünkhöz hűn élünk,
Fajunk még fent maradhat.

KARÁCSONY ISTVÁN

Krisztus-kép előtt

Térdelek.

A hajnali fény-fricska az ébredő madár borzas szürkességét

Griffé varázsolja a szemközti falon...

Szemem rád szegeződik,

s az üdítő álmokosárból kipotyanva

érzem már kis tagjaim zsenge bizsergésének araszolását...

Közel vagy, közel, Uram!

Kínkoszorúd tövisei általverik

kétezer év sanda, puhán-sötét ellened vívóit,

kik palástban vagy szőrcsuhában kíméletlen

gyötörtek Téged.

Tekinteted tengerében látom a rogyadozó magyart,

a csillámló vagy ködporokban fuldoklót.

Te adtál nekik enyhet

vágyuk bizakodó forrásából.

Kipányvázott, jajongó patkószegekkel kivert

múltunk

képei rohannak felém...

Három-királyok ékeit hordozó

Szent István király és a többi Nagyok.

S varázslatod: belül vaskarod szelíd ölelését

érezte népünk,

– imádságos moraj bűg a hajnali szélben –

kívül áthághatatlan gát s erőd.

És Uram, a kezed, az ácsmunkától erressé váló,

áldást osztott nekünk két évezred csodavitézeivel,

ám korbácsot is font, s kiverte nemzet templomunkból

a sunyi, vad kufárokat.

.....

Arcod szigora enyhé válik a hajnali fénysütésben.

Szelíd vonásaid a selymesen lágy búzatáblák,

az ingó repcék és napraforgók bársonyában

oldódnak finom képzetté.

A jövőt is látom benned.

Töviskoszorúd nemcsak a munka izzadságával

és vágy villamosaival

megkoronázott embert jelenti,

de a fogaskerekek hadától repülő felvonót,

a felfelé suhanó úrhajót –

teleszkópjait Te irányítod.

.....

Szemedből áradó lézer-sugár

nemzet-talpkövünk fókuszán át

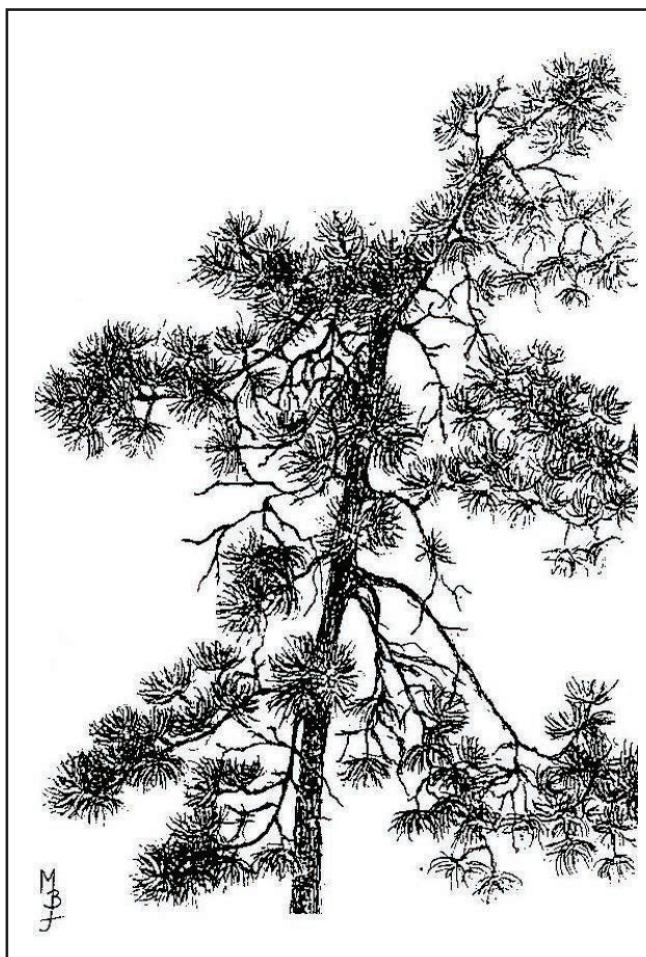
világítja jövőnk íriszes horizontját.

Derengenek majd új hajnalok,

új utak sorjáznak kigyózva

Uram, karodat terjeszd továbbra is ránk,

s Atyád áldását hintesd reánk!

Majorné Bánáczki Julianna: Fenyő

MÓD LAJOSNÉ

Vergődő madár

Vergődő madár
A szívünk.
Szenvedve szeretne.

Fáradt és beteg vagy.
Nincs semmi
Kedvedre.

Rég ránk sütött a nap
Füldöztünk
Egymásban.

De ma leáldozott
Csőrünk húsunkba
Van mártva.

Kiserkent vérünkkel
Fessük az égbe.
Húségesek voltunk.
Esküszünk Istenre.

HABOS LÁSZLÓ**A KÜLÖNBSÉG**

Mahatma Gandhi mondta: „A különbség a között, amit megteszünk, és amire képesek lennénk, megváltoztatná a világot.”

Bevallom, nem járt a fejemben ez a gondolat, amikor végigsétáltam a galériában. Talán csak a vágy sodort magával. Az őszinte vágy, hogy valami szépet lássak. Cserbenhagyott a szép-érzésem. Csak álltam bambán a tárlat képei előtt. Érzések áramlására vágytam, de csupán az érzékszerveim játszottak velem. A kiállítás „hangjai” erősödtek fel fülemben. Na, nem Musszorszki művének dallamai, hanem a látogatók felkiáltásai: „Hát ez meg mi akar lenni?”, „Ilyet én is tudtam festeni már háromévesen!”, „Ez művészet?”, „Pacaművész!”. Körbenéztem, és egyfajta keret nélküli képpé merevedett a magában kuncogó teremőr néni. Behunyta szemem előtt akaratlanul Munkácsy ásitó inasa tűnt fel. Kinyitottam szemem, és az alkotók közötti távolság mértékén tűnődtem, amikor egy újabb kiállítási hangot hallottam: „Mennyivel szebb képeket festenek a szájjal festők!”. Gondolkodás nélkül egytettem az ismeretlen felkiáltóval, és a kijárat ajtó felé igyekeztem. Az utolsó megtekinthető munkára pillantottam, és mozdulatom megakadt, megálltam. Az egymás mellett elhelyezkedő különböző színű pacákat figyeltem. A színes pacákban fejeket véltem felfedezni. Talán az értetlenkedő tárlatlátogatók fejeit. Közöttük az enyémet is. Kisvártatva kiléptem az épületből, s az előtttem magasodó házak felett a távoli horizonton a lenyugodni készülő fáradt nap fényétől narancsszínre változott felhőket pillantottam meg. Szépnek láttam az oly távoli, mégis közeli keret nélküli természet alkotta eleven képet. Még tétován lépkedtem a buszmegálló irányába a közelmúltban felújított tér fénylő márvány-mintás kőlapjain, amikor a hirtelen erőre kapott szél, miközben magasra emelt néhány színes falevelet, s szemembe szórt a tér porából. Bosszankodtam, miközben szememet dörzsölgettem, de igazából nem a szélre haragudtam. Bosszúságom az elmaradt katarzisz miatt erősödött fel bennem. Hazaértem, de amint azt megtanultam, nagy igyekezettel kiráztam magamból minden kellemetlenséget az ajtó előtt heverő poros lábtörlőre.

Időközben besötétedett, a szobában villany égett. Egykedvűen vizslatta szemem a könyvespolcot. Már lendült kezem egy Kodolányi-regény után, amikor észrevettem egy, a zongorán felejtett borítékot. Eszembe jutott a két nappal korábban kapott postai küldemény, melyből akkor csak a sárga csekkszervényt vettem elő, hogy minél hamarabb postára adjam az adománynak szánt pénzüsszeget a levelet küldő szervezetnek. Félszeg izgatottsággal vettem elő a borítékban lapult képeslapokat. Kellemes nyugodtság érzése telepedett rám, miközben lehuppantam székemre az íróasztal mögé. Felkapcsoltam az asztali lámpát, hogy fényénél alaposabban tudjam szemügyre venni a szájjal és lábbal festők festményeinek képeslapra nyomtatott másolatát. Ahogy néztem sorban a lapokat, a csodálkozás és a tisztelet szelíd mosolya kúszott észrevétlenül arcomra. A művészi tökéletességgel megfestett képeken visszaköszönt a vágyott szépézés, az örömteli alkotásban megbújt a számomra nehezen mérhető küzdelem, türelem és erőfeszítés. A természet alkotta valóság tökéletes színvilággal vászonra festett tájai, a vázákba helyezett virágcsokrok, természetes szépségükkel katarzist hoztak lelkembe. Be kell vallanom, hogy a kezemben tartott képek ismeretlen alkotói képesek voltak megváltoztatni a világot, legalábbis az én világomat, abban a különös őszi estének nyugodt órájában.

Szájjal festett alkotás

GYŐRI GÁBOR

VÁNDORMESE

Történt egyszer, hogy egy öntudatos, bátor ifjú a Boldogság útját kutatta. Minden jelentős könyvet elolvasott, az élő tudósokat és bölceket felkereste. De bonyolult eszmefuttatásaik végeredménye rémisztő képet festett „A soha el nem érhetőről.” – Az okosok erre a névre keresztelték minden ember vágyát. – Az ifjú még próbálkozott, küzdött egy ideig, de erejét felőrölte a szélmalomharc. Negatív élményei a Hiábavalóság szakadékhöz sodorták, s gyöngye pillanatában a Kiábrándulás völgyébe vetette magát. Lelkének szívóssága megmentette a teljes megsemmisüléstől, de ettől kezdve szemében a ború könnye remegett. A Boldogtalanság szolgálatába állott. A meg nem értés és félelem hollója kísérte vándorlásain. Rá kellett ébrednie: kirekesztett lett, a halál papja. Kapcsolatai, ha néha volt is egy-egy, a pesszimizmus karmolásaitól véreztek el. Így magányosan járt-kelt, s mindenre ráunt, amivel kapcsolatba került. Fiatal teste agg lelket hordozott.

Egy napon, mikor már a vég közeledtét érezte, meglátta a tökéletességet – egy leány képébe öltöztetve. Megismerkedésük gyertyát gyújtott a reménytelenség erejében. Beszélgetéseik során a bástyaként állított jéghegyek olvadásnak indultak, s hite ébredni kezdett. Az ifjú nem értette pálfordulását: sokáig hiába kereste tudatosan a Boldogság kulcsát, és egy véletlen folytán meglelte őrzőjét. A fiú többé nem tudott szabadulni, a leány rabságába került. Kérlelte, menjenek együtt a Boldogság útján, de erre a lány csak ennyit felelt: a Boldogság kulcsa mindig nálad van, a bensődben. Ott kell keresned, s ha megtaláltad, egyedül is boldogulsz.

Az ifjú elindult az úton, magányosan...

Ilka Gábor: A szelídítő

DARÓCI ATTILA

Ébredés

Alszom, s egy új világot álmodok, magamnak. Egyedül vagyok újszülött sötétjében. Szemei még csukva, de levegője sima és szűz, melyet ujjaimmal tapintok, ha akarok. Lassan világossá tisztul világom.

Lerántom róla rózsaszín leplét, mit a hajnal a tájra tartart, s elbódít fiatal illata, mit világom áraszt, hirdetvén születését. Minden, mi él, lélegzik, felnyitja szemeit, s lélegzik az új testtel, mely még üde és tiszta. Száll fel reggeli párája, s érzem, rajtam keresztül elillan éjjeli nedve, mi sötét földjét borította. Felemelkedem az égbe, mint az éjszaka gőze, érzem, létem teljesedik, majd az ébredés.

Létszomj

Hangok pendülnek agyam húrjain. Az élet játszik rajta. Pendít, s dobban a szív. Majd kihagy. Lebegés. Csend van, csak a húrok visszhangja hallatszik a mélyből. Kísérik a csendet, mi körülvesz, s belemarkol az élet rostjaiba, mik visszahúznak.

Még felszállok. Minden zaj erősödik, majd hirtelen elnémul. Üvölt, szűkül, és így marad, majd terjedek az éteri zajban a felhők közé.

Égi könnyel iszik meg a szomjas vérkeringés.

A Béke Vár

Álmodom; egy új vázról, melyben csatát nyerek, majd háborút – s élek a béke várában, mi vérrel volt festve. Fák, bokrok a lakásom, égbolt a takaróm, álmom üstökös, levegőm csillagpor, tollam „Isten uja”. A nyugvó nap árnyai közt lélegzem, majd fényes boltív alatt, mely rátelepszik lelkemre, s beleégeti jeleit. Eltaszít a föld, s a végtelen forgat gyomrában, lebegve az űr tenyerén. Körülöttem a semmi, körülöttem a minden. Benne vagyok: körülvesz. Az égi konty, zuhatagként hullik mellém, s csak nézek mellette a mélyben, hol földet ér, és talán új váram otthonát látni.

RINYAI LÁSZLÓ

A TÉGLAFIEMILE

Egy Pest környéki településen – lehet, hogy Érden – Gondos Kálmán, nyugdíjba készülő hivatalnok vett egy telket. Hétfélegken oda járt kikapcsolódni, megmozgatni az izmait. Egyik víkedjén nagy meglepetés érte.

Az utcafront felől bal kézre első szomszédja hét közben felépítette a telkén a házának négy főfalát.

Az egyik fal épp a telekhatáron állt. Ezt Gondos Kálmán abból állapította meg, hogy spárgát húzott ki a telekhatárt jelző két cövek között, melyeket földmérő ütött le.

A spárga nekifeszült a falnak (kerítés még nem volt).

Gondos Kálmán bosszús lett, de nem szólt a szomszédjának, Péter Sándor asztalosnak, nem akarta elrontani a jószomszédi viszonyt.

Péter Sándor nem mentegetőzött, úgy tett, mintha mi se történt volna.

„Úgy látszik, primitív ez az ember, nem tudja, hogy ez nincs rendjén”, gondolta Gondos Kálmán.

„Ez ráépítés a közös telekhatárra, nem lehet azon a falszakaszon kerítést építeni”, folytatta a gondolkodást.

„Vagy pedig balfácánnak néz engem”, fejezte be az elmélkedést.

Péter Sándor háza tovább épült, elkészült a tetőszerkezet, amely körülbelül fél méterre átnyúlt Gondos Kálmán telkére.

Így az esővíz odacsorgott (mert Péter Sándor nem szerelt fel esőcsatornát), a hó oda csúszott le olvadáskor.

Amikor valami dolog akadt a falon (vakolás, a nyílászárók, azaz az ablakok behelyezése, falszínezés), Péter Sándor teljes lelki nyugalommal átjárt a szomszédba, és heherészve mondogatta:

– Kicsit átcsúsztunk, szomszéd! Ugye, nem baj? A Péter Sándor által tenyésztett sok tyúk kerítés hiányában átjárt kapirgálni és piszkítani, a libák pedig legelni és rondítani.

A félénk, zárkózott Gondos Kálmán jó arcot vágott, hosszú ideig tűrte, aztán gondolt egy nagyot (de nem nemeset).

Áttanulmányozta a jogi és a műszaki szakirodalmat, és a Polgári Törvénykönyv (vagyis a Ptk., az 1959. évi IV. törvény) alapján megállapította, hogy szomszédja 109. és 110. paragrafusok értelmében túlépítést követett el „vagyis földjének határán túl építkezett”.

Gondos azt követelheti, hogy a túlépítő a 109. paragrafus (1) bekezdésének értelmében a beépített részt vásárolja meg.

Nosza, írt egy tértivevényes ajánlott levelet a szomszédba, amelyben felszólította Péter Sándort, hogy mint jóhiszemű túlépítő vásárolja meg a körülbelül öt négyzetméter, azaz 18 m² telket, hogy meglegyen a fél méter távolság az ereszcseresznye vonalától a majdani kerítésig. Ugyanis az ő telke kielégíti a Ptk. 109. paragrafusa (1) bekezdés b.) pontjának azt a kitételét, hogy „a föld megosztható”.

Ő hívat egy földmérőt, aki ki fogja mérni az új telekhatárt, egy tervező ennek alapján el fogja készíteni a telekmegosztási vázrajzot, amelyet engedélyeztetésre be fog nyújtani az építésügyi hatósághoz. Az engedély megkapása után Péter Sándor elkészíttetheti az 50 + 50 centivel beljebb húzódó kerítést, mert amúgy is az ő dolga.

Ugyanis az Országos Építésügyi Szabályzat előírja, hogy „az építési telek tulajdonosa a kerítést a közútról nézve a jobb oldali telekhatáron köteles megépíteni.”

Természetesen Péter Sándor fizeti az összes eljárási költséget, még ennek a tértivevényes ajánlott levélnek a díját is, mert neki felróható.

Szomszédja már akkor furcsállotta a dolgot, amikor a postás odanyújtotta neki a levelet. Aztán amikor kibontotta, örök életre megsértődött. – Kétszer megvettem a telkemet! – jelentette ki nagy hangon a kocsmában, és bogaras dolognak minősítette a tértivevényeset.

Ez a csúsztatás aláásta Gondos tekintélyét a faluban. Már bánta, hogy nem a Ptk. 110. paragrafusa szerint járt el, és nem minősítette rosszhiszemű túlépítőnek Péter Sándort, felszólítatva ügyvéddel, hogy az épületet és a telekrészt bocsássa ingyen az ő tulajdonába.

„Az elveink tizenhét éves korunkban hegycsúcsok, ahonnan széttekintünk, negyvenöt éves korunkban barlangok, ahol elrejtőzünk.”

F. Scott Fitzgerald

FEHÉRLÓTUSZ

**Milyen volt a kínaiak világnézete
az univerzumból?**

道

Nézzük meg ezt a kínai írásjelet a Dao (Tao)-t, ami három elemből áll. Fölül: az állás, ami az Eget, középen a fej: az Embert – aki az Eget és a Földet összeköti –, alul a menés jele, ami a Földet

szimbolizálja.

A kínai gondolkodás szerint az Ég, a Föld és az Ember, e három alkotórésze az Egynek, amelyek egymással kölcsönhatásban, összhangban állnak, és biztosítják a rendet, a törvényt – erre a három sarkalatos pontra épül a taoizmus. Amint fenn, úgy lenn elv szerint a makrokozmosz megtalálható a mikrokozmoszban, azaz az emberben is, mint minden egyébben az Ég alatt.

Képzeljünk el egy kört, és nevezzük el világmindenségnek. Ebben a világmindenségben minden benne foglaltatik, minden benne van, a rejtettség és az érzékelhetőség. Azt felezzük meg gondolatban. A kör egyik fele – mondjuk a bal oldal – a rejtett oldal, az osztatlan egység, az eredendő üresség, ami az Ég és a Föld születése előtti állapotot jelképezi. A kör másik fele – a jobb oldal – a sokféleség, a leplezetlen érzékelhetőség, a megfigyelhetőség világa. Ez pedig az Ég és a Föld születése utáni állapotot jeleníti meg.

De lépünk tovább! Megint képzeljük el egy kört, és felezzük meg! A bal oldal a formavilágot, a jobb oldal a tevékenységet jelképezi.

Megint képzeljük el egy kört, és felezzük meg! A bal oldal az Ég, az aktív pólus, a jobb oldal a Föld, a szilárd pólus.

Megint képzeljük el egy kört, és felezzük meg! A bal oldal a jang, a centripetális a pozitív oldal, a jobb oldal a jin, a centrifugális, a negatív oldal. Ennek a két oldalnak az egyensúlya adja a létezést. Ha nem lenne meg az egyensúly, akkor vagy szétszóródna, vagy középen eltűnne. Ez a „T’ ai ki vagyis az őскеzdet, a világegyetem állapotát fejezi ki, amikor a két őselem a negatív és a pozitív, már különvált egymástól.

Ez a szimbólum jelképezi a két erő örök harcát, az egyensúlyban lévő dinamikus feszültséget – a fehér és fekete oldalt, amely kígyózva alkotja meg a kört, s mind a kettőben benne van a másiktól egy kicsinyke kis köröcske –. Mivel mindkettőbe a tao belecsempészett a másiktól egy darabkát, ezért amikor kiteljesedésüket elérték, hanyatlani kezdenek, így a másik pólus kerekedik felül. Aztán kezdődik, illetve folytatódik minden tovább. Ahogy a tavasz jang energiái elolvasztják a tél, a jin hideg jegét, és ugyanúgy a nyár jangját, a rekkenő hőséget, a meleget felváltja az ősz, a jin hűvös időszaka..., és ez így folytatódik folyamatosan, folyvást, folyton.

A kínaiak szerint az embernek az eredendő Tao felé kell törekednie, és elfogadni a természet törvényeit, a változást.

Szabó Aida (Jampa drolma)

Ilka Gábor: A hiányzó rész

BEMUTATKOZIK

AZ ÉRDI IRODALOMKEDVELŐK KLUBJA

Klubunk története csak néhány éve kezdődött. Mód Lajosné Zsuzsa alapította, aki a pesti irodalmi estek mintájára szervezte meg ezt a kis baráti társaságot. Tartozunk annyival az emlékének, hogy folytatjuk, amit elkezdett.

Valójában jól érezzük magunkat ezeken a kellemes hangulatú találkozókön, összeköt bennünket az irodalom szeretete.

Ki lehet tag?

Bárki, aki szívesen megosztja irodalmi élményét, írását a többiekkel.

Nem számít, mi a polgári foglalkozása, nálunk lehetőséget kap, kibontakoztathatja tehetségét.

A Szepes Gyula Művelődési Házban havonta egyszer (a második pénteken 5-kor) körbeüljük a nagy asztalt, és kezdődhet a felolvasás, a versmondás, a könyvismertetés...

Ha valaki szemérmesebb, nem akar szerepelni, csak hallgatni, nincs kötöttség, azt is lehet. Kivárjuk türelmesen, mikor nyílik meg, nem unszoljuk.

Másnak a művét előadni szintén van mód.

Az ajándékvers, az irodalmi totó, a játék egy-egy ünnephez vagy aktuális eseményhez kapcsolódik, felhívjuk egymás figyelmét más kulturális rendezvényekre, előadásokra, ezeket rendszeresen látogatjuk is. Csak az adventi és a karácsonyi ünnep nagyobb ívű: a meghívott színészek irodalmi műsora igazi katartikus feltöltődést jelent, a terem zsúfolásig megtelik.

Kapcsolatban vagyunk más irodalmi klubokkal, rangos elismerésnek vesszük, ha számítanak arra, hogy nálunk bemutatgatják új köteteket.

A hétköznapi találkozót is ünnepi tartalommal töltjük meg.

Mi már tudjuk: nemcsak olvasni szórakozás, hanem az alkotás folyamata, eredménye is felemelő.

Őszintén tudunk örülni egymás sikerének, a felolvasott vagy a kötetben megjelent műnek.

Nemcsak lelkes csapat, hanem igazi közösség a miénk.

Daróci Lajosné
klubvezető

BEMUTATKOZIK

A POLY-ART ALAPÍTVÁNY

Az alapítványt 1995-ben hozta létre dr. Tállai Katalin azzal a céllal, hogy a városunkban és annak vonzáskörében élő – elsősorban műkedvelő – alkotók számára bemutatkozási és fejlődési lehetőséget biztosítson. Az általa kimunkált és bevált tevékenységi formákat, rendezvényeket elnökként – az 1998-ban bekövetkezett halála után is – életben tartottam (kiállítások, alkotótelepek szervezése, pódium-estek, irodalmi és képzőművészeti kiadványok megjelentetése).

Az elmúlt 16 év során minden ősszel (gyakran az Érdi Napok keretében) - általában 25-30 alkotó részvételével – közös tárlatot szerveztünk. Ezeken az eseményeken rendszeresen számíthattunk Eöry Emil szobrász- és festőművész, Angyal Mária művészettörténész és Deák Mihály énekművész segítségére, közreműködésére. Ezeken a kiállításokon több mint 70 résztvevő munkáit tudtuk bemutatni. Figyelemre méltó, hogy a POLY-ART-hoz kötődő alkotók közül néhányan egyénileg is kiállítottak (Érd, Százhalombatta, Ercsi, Fonyód, Tárnok, Budapest, Dunaújváros) és sokan eljutottak az „Amator artium” rendezvénysorozat megyei, illetve országos döntőjéig.

A képzőművészeti alkotótelepeken (az utóbbi 9 évben) Vaád Éva keramikumművész vezetésével a raku-kerámia technikájával ismerkedtek meg a résztvevők, alkalmanként átlagosan 10-10 érdeklődővel.

Évenként 2-3 pódiumesten, a kiállításokon sikeresen bemutatkozó, valamint az irodalmi kötetekben megjelenő tehetséges alkotókkal ismerkedhetnek az érdeklődők (ez ideig mintegy 80 fővel). Ezeken az esteken bemutattuk Érd alkotó rajztanárait és a művészetekkel kiemelten foglalkozó iskoláit is (Zeneiskola, Körösi, Sósút-Andretti).

Kiadói tevékenységünk is számottevő: páratlan években irodalmi antológiát jelentetünk meg (alkalmanként 20-25 szerző írásaival – anyagi forrásainktól függően 200-300 példányban). Most van készülőben a 8. kötet, amelyhez ez alkalommal is önkormányzati támogatásra van szükségünk. Zsebkönyvsorozatunknak 13 könyvecskéje jelent meg, két képeslapsorozatot és két kiállításához katalógust adtunk ki. Valamennyi kiadványunk 95%-ban önkormányzati pályázat segítségével valósult meg.

A POLY-ART Alapítvány mintegy 100-120 alkotóval tartja a kapcsolatot, rendezvényeit a Szepes Gyula Művelődési Központban és a Csuka Zoltán Városi Könyvtárban tartja.

Somfai István
a kuratórium elnöke

Majorné Bánáczki Julianna: Kősziget

BESZÁMOLÓ

Vers-elő a könyvtárban

Kiváló formát talált a Csuka Zoltán Városi Könyvtár a Költészet napja emlékeztetések tételére. Április 13-án, immár harmadik éve olyan felolvasóestet rendeztünk, melyen minden arra vállalkozó elmondhatta, felolvashatta (akár el is énekelhette volna) kedvenc versét, illetőleg azt a verset, melynek üzenete annyira fontos, hogy szeretné azt megosztani másokkal. Mindössze két szabály volt: csak egy verset mondhattak, maximum 5 perc időtartamban az előadók.

Ebben az esztendőben 22 verset hallgathattunk meg. 10 résztvevő saját versét osztotta meg a hallgatósággal. Megszólalt Ábrányi Emil, Babits Mihály, Bihari Sándor, József Attila, Petri György, Reményik Sándor, Tóth Árpád, Váci Mihály és Veres Péter egy-egy verse.

Az elhangzott gondolatok elmélyítését a Lukin László Zeneiskola művésztanárai: Simányi Andrea (hegedű) és Sebestyén Gábor (gitár) virtuóz kamarazenéje segítette.

A félszáz résztvevő bizonyára sokáig emlékezni fog az érzelmekben gazdag, katarzistól sem mentes irodalmi estre.

Bencsik Ildikó

tájékoztató könyvtáros

PROGRAMAJÁNLÓ

Nyári táborok gyerekeknek:

IRODALOMKEDVELŐ tábor 9-15 éves gyerekeknek
2011. június 27 - július 1-ig.

KÉZMŰVES tábor 7-14 éves gyerekeknek 2011. július 11-15-ig és 2011. július 18-22-ig 8-12 óráig.

TERRA MATER tábor 9-15 éves gyermekeknek 2011. augusztus 15-19-ig.

Jelentkezés a Szepes Gyula Művelődési Házban

FELHÍVÁS DIÁKOKNAK

HA...

--nemcsak olvasod az irodalmat, de műveled is,
--szívesen látnád nyomtatásban az alkotásodat,

itt a helyed, vagy küldd el a művet, hogy közölhesük.

Írj, telefonálj! Tegyük közkinccsé, hátha másnak is tetszik!

TARTALOM

Beköszöntő: Daróci Lajosné	1	Prózák:	
Versek:		Habos László: A különbség	13
Kovács D. Gábor, Szabó Imre	2	Győri Gábor: Vándormese	14
Kreischer Kornélia, Nagy Sándor	3	Daróci Attila: Ébredés, Létszomj, A Béke Vár	14
Szabó Aida, Kósa Márta	4	Rinyai László: A téglafélemile	15
Győri Gábor, Győri Zoltán	5	Tanulmány:	
Daróci Attila, Kiss Gábor	6	Szabó Aida: Fehérlótosz	16
Habos László, Temesi Éva	7	Bemutatók:	
Tilingerné, Gerlei Ilona, Gróf Mária	8	Az Érdi IKK: Daróci Lajosné	17
Tiszaörsi Nagy Zoltán, Rinyai László	9	Poly-Art Alapítvány: Somfai István	18
Karácsony István, †Mód Lajosné	12	Beszámoló – Programajánló:	
Diákírók:		Vers-elő a könyvtárban: Bencsik Ildikó	19
Herczeg Csilla, Pécz Tekla	10	Illusztrációk:	
Bozó Patrik	11	Majorné Bánáczki Julianna	5, 8,12,18
Kézműves alkotások:		Ilka Gábor	6,7,14,16
Horváth Gerda	10		

ÉRDI IRKA Irodalmi-kulturális folyóirat • Megjelenik negyedévente a Poly-Art Alapítvány támogatásával
 Főszerkesztő: Daróci Lajosné, tördelő szerkesztő: Habos László • A szerkesztőség levélcíme: Szepes Gyula Művelődési Központ 2030 Érd, Alsó u. 9. • E-mail: dalane@freemail.hu , haboslaci@freemail.hu • IRKA logó: Mezőfi Virág
 Nyomdai munkák: Progresso Print Kft. • Kiadja a Szepes Gyula Művelődési Központ • ISSN 2062-8048

E lapszám megjelenését a Bear-Impex Kft. Plüssállat kis- és nagykereskedés szponzorálta.

